

Tusende och en afton-stund,
eller Samling af utvalda
chinesiske och andre o...

Tusende och En Afton = Stund.

Historien om Prins Zeyn Alasnan
och Andarnas Konung.

En Konung uti Balsora ägde stora Ri-
kedomar. Han war älskad af sine
undersåtare, och ingen ting fattades
til hans sålhet, utom det, at han icke hade nå-
gon arfwinge, och denna olycka gjorde at han
oändeligen mycket sorgde. Med stora Presen-
ter öfwertalte han de andeliga uti Riket, at
bedja Himmelen begäfwä honom med en Son,
och deras böner blefwo hörde; Drottningen
wardt hafwande och blef lyckligen förlöst med
en Prins, som blef kallad Zeyn Alasnan.

Konungen lät sammankalla alla Stjernty-
dare uti sit Rike, och befalte dem säja honom Prin-
sens tilkommande lefnads-öde. De sunno medelst
deras konst, at Prinsens skulle lefwa länge och
blifwa mycket tapper; men at han äfwen skulle
behöfwa all sin tapperhet, för at med ståndak-
tighet utstå alla de olyckor, som hotade ho-
nom. Konungen blef icke försträckt öfwer den-
ne Spådom. Min Son är icke at beklaga,
fäde han, emedan han blifwer öfversträckt och
3:dje Strycket.   A   stände

ständagtig. Det är nödigt at Prinsar undergå olyckor och motgångar, derigenom blifwer deras dygd luttrad; och sådana olyckor lära dem at desto bättre regera.

Han belönte Stjernetryckarne och återfände dem. Prins Zeyn blef upfostrad med all möjlig omsorg. Han gaf honom alla slags Läromästare, så snart hans ålder tillät honom at betjäna sig af deras underwifningar. Med et ord, han föresatte sig at utaf honom skapa den fullkomligaste Prins. Konungen föll sedan hastigt uti en sjukdom, som Doctorerne icke kunde bota. Då han war på sotsängen, kallade han til sig sin Son, och bad honom ibland annat at söka snarare blifwa älskad än fruktad af sine undersåtare; at icke låna örat til smickrare, och at wara äfwen så sensfärdig at belöna, som at straffa; emedan det ofta hände, at Konungar blefwo bedragne af utseendet, och öfwerhopade de elaka med wålgärningar, under det at de förtryckte oskulden.

Så snart Konungen blef död, anlade Prinsen Gorge-drägt, hwilken han bar uti 7 dagar. Den åttonde, steg han på Thronen, tog utur Kongl. Skattkammaren sin Faders Sigill, och lät i det stället där innesluta sit eget. Han började således at smaka sötman af Enwäldet: Han hade det nöjet at se sine Hofmän krypa för honom, och uppå alla uptänkeliga sätt wisa honom deras nit och undergiftwenhet: med et ord, Kunga-magtens be-

behagligheter intogo alla hans Sjåls känslor. Han tänkte endast uppå hwad hans undersåtare woro honom skyldige, utan at bry sig om hwad han war skyldig dem. Han war icke bekymrad om at wål regera sit Rike, utan sölade sig uti alla oordentligheter med unga weflingar, hwilka han beklådde med de högsta Ambeten; Och som han utaf naturen war slöaktig, så satte han inga gränser för sin friskostighet; på detta sätt uttömde hans Gunstlingar och Maitreser uppå kort tid alla hans stora skatter.

Drottningen hans Moder war ännu wid lif. Hon war en dygdig och förståndig Prinsessa. Flere gånger hade hon förebrått Konungen sin Son dess slöaktighet och oordentligheter, samt förestått honom, at om han ej snart ändrade sit uppförande, skulle han icke allenast i hast förslösa sina Rikedomar, utan äfwen wända folkets hjertan ifrån sig, och förordsaka et upror som törhända kunde kosta honom både Kronan och Lifwet. Söga fattades at icke det sannades som Drottningen förut spådt. Folket började at knota emot Regeringen, och dess misnöje hade såkert utbrustit uti et almant upror, om Drottningen icke haft nog slughet at hindra det. Men denna försigtiga Drottning underrättade sin Son derom, som sluteligen lät öfvertala sig at lemna Regeringens omwårdnad til gam-

Ia och wisa Mån, hwilka höllo undersåtarna i lydnad.

Emedlertid såg Zeyn sina Rikedomar förswinna, och ångrade sig at icke bättre hafwa använt dem. Han föll uti en så grufwelig mjältsjuka, at ingen ting kunde trösta honom. En natt såg han uti sömnen en wördig Subbe, som nalkade sig til honom och med en leende mine sade: Zeyn, wet at det gifwes ingen bedröfwelse, som icke är fölgd utaf glädje; ingen olycka som icke har någon lycka med sig. Om du wil se slut uppå din sorg, så res til Staden Cairo i Egypten. Derstädes skal du finna en stor sällhet.

Prinsen wardt wid sin upwakning mycket rörd af denna dröm. Han talte derom med sin Mor, som blott skrattade deråt. Wil Ni min Son, sade hon, resa til Egypten uppå en lös dröms anwisning? Swarföre icke, swarade Zeyn? Tror Ni at alla drömmar äro utan grund? Nej, nej, somliga hafwa mycket at bebyda. Mine Läromästare hafwa berättat mig 1000:de Historier, som icke tillåta mig at twifla om deras sanfärdighet. Desutom, om jag äfwen icke wore öfwerlygad derom, så kan jag ändå icke låta bli at tro denna dröm. Subben, som syntes mig, hade et så wördigt utseende, och hade något öfwernaturligt uti sit ansikte, det war icke en sådan, som blotta äldren gör wördnads-wård; jag wet

wet icke hwad det war för et Gudommeligt wäsende som lyste i hela hans Person. Han war med et ord sådan som man afmålar för oss den stora Propheten, och om jag skal säga Er min tanka, så tror jag at det war Han, som blifwit rörd öfwer min sorg, och nu wil lindra den. Jag är intagen af hans löften, och jag har satt mig före at med förtroende följa hans råd. Drottningen försökte at afråda honom derifrån, men förgäfwes. Prinsan lemnade Regeringen uti sin Mors händer, och begaf sig om en natt hemligen ifrån sin Hufwudstad uppå wägen til Cairo, utan at tillåta någon at följa med sig.

Efter mycken beswärlighet och möda, anlände han til denna namnkunniga Staden, som icke har sin like i werlden, så wäl i anseende til sin storlek, som sin rikedom och belågenhet. Han steg af hästen wid dörren til en Mosquée, hwarest han lade sig at hwila och genast somnade. Knapt hade han somnat in före än samma Subbe syntes honom, som sade: Min Son, jag är nögd med dig, du har satt tro til mina ord, du har kommit hit, utan at beswärligheterna eller wägens längd affträckt dig; men wet at jag, endast för at pröfwa dig, har befalt dig göra en så lång och beswärlig resa. Jag finner at du åger lika mod som ståndaktighet. Du förtjänar at jag gör dig til den rikaste och lyckligaste af alla Prinsar uppå Jord-klotet;

U 3

far.

far tillbaka til Balsora, och du skal finna uti ditt Palats Rikedomar, som öfvergå dem alla Konungar tillsammans någonsin ägt.

Prinsen war icke nögd med denna Dröm: när Han wakenade, sade han för sig sielf, huru stor är icke min galenskap! — Denna Gubbe, som jag trodde wara war stora Prophet, är endast et förledande Trrbloß, som blifwit uptändt i min inbilning. Jag hade mit hufwud så fullt af denna tanka, at det icke är besynnerligt at jag drömt derom ännu en gång. Jag wil genast återwända til Balsora, hwad har jag mer at göra här? Jag är lycklig at jag icke omtalt för någon mer än min Mor orsaken, som brakt mig til denna dåraktiga resan. Eljest skulle jag blifwa et åttöje för hela mit Rike.

Han wände således om tillbaka til sit land, och så snart han war dit kommen, frågade Drottningen honom, huru hans resa aflupit. Han berättade henne alt hwad som händt, och syntes så bedröfwad öfwer det han warit så lättrogen, at Drottningen i stället för at gåckas med honom, använde all sin möda at trösta honom. Uphör at bedröfwa eder, min Sou, sade hon, om Himnieln ämnar Eder Rikedomar, så kan Ni utan möda winna dem. War förnögd, alt hwad jag wil råda Eder, är at blifwa dygdig. Öfvergif Edra flyktiga nöjen, de hafwa redan
war

warit på wägen at förta Eder uti den gruf-
w ligaste olycka. Använd Eder möda och om-
tänka, at göra Edra undersåtare lyckliga;
Då Ni gör deras sällhet, så bereder Ni äfwen
Eder egen.

Prins Zeyn swor at han alltid hädanef-
ter skulle i alting lyda sin Moders förma-
ningar och råd, samt de wisa Rådgifware,
som hon walt för at hjälpa honom uti Re-
geringen. Men den första natten som han
war hemkommen i sit Palats, såg han åter
för 3:dje gången uti sömnen den samma Gub-
ben, som sade til honom: Tappre Zeyn! ån-
teligen är du kommen til slutet af dina o-
lyckor. I morgon bittida, så snart du är
upstigen, skal du taga en spada och gräfs-
wa under gälfwet i din Faders Cabinet.
Derstädes skal du finna en stor skatt.

Så snart Prinsen war upstigen, styn-
dade han sig til Drottningen, och berättade
henne, med mycken glädje, sin nya Dröm.
I sanning min Son, sade hon småleende,
denne Gubben är mycket enwis; Han är icke
nögd med at 2:ne gånger hafwa bedragit E-
der; Har Ni ännu lust, at låta honom gå-
kas med eder den tredje gången? Nej, min
Mor, swarade Zeyn, jag sätter ingen lit der-
uppå, men jag wil, för ro skull, genomlösa
min Faders Cabinet. Jag twiflar ingalunda
derpå, sade Drottningen med löje, men gå
min Son, och förnöj eder nyssikenhet; det såg-
nar

nar mig, at denna nya förrettning han ålagt Eder, icke är så beswärlig, som den förra.

Nå wäl, min Mor, swarade Konungen, jag måste bekänna för Er, at denna tredje Drömmen har återgifwit mig alt mit förra förtroende. Han är så sammanhängande med de tvänne förra, om man noga betraktar Gubbens ord. Han betalte mig först at resa til Egypten, där berättade han mig, at det endast wore för at försöka mig. Begif dig, sade han sedan, tillbaka til Balsora, där skal du finna oändeliga Skatter.

Denna natten har han uttryckeligen sagt hwar de finnas. Dese 3:ne drömmar synas mig sammanhängande, ingen twetydighet finnes deruti. Icke en gång någon omständighet som är mörk. I alt fall, om dese drömmar äfwen woro bedrägelige, så wil jag ändå helre göra et fåfängt försök än at förebrå mig hela min lefnad, at jag underlåtit et tilfälle, som kanske gjordt mig til den rikaste och mäktigaste Monark.

Då han slutade dessa ord gick han ut ifrån Drottningens rum, begärte en spada och gick ensam in i afledne Konungens Cabinett. Där började han at gräfwa, och sedan måst halfwa gälfwet war upbrutit, utan at han font tecken til någon skatt, uphörde han med arbetet och satte sig neder at hwila, sägande för sig sjelf, jag fruktar ganska mycket, at min Mor spådt sant; Likwäl fullfölj-

De

de han sit arbete en stund derefter, och hade ingen orsak at ångra det; ty han fant efter några minuters gräfning en stor hwit sten, hwilken han uplyfte, och derunder en dörr med et hänglås af järn. Sedan han slagit låset ifrån, öppnade han dörren och fant en trappa af hwit Marmor. Han uptände et waxljus och gick utföre denna trappan, som ledde til et stort rum, hvars gålf war af äkta Porcelaine, och taket samt wäggarne utaf Bårg-Cristal; men måstretades hans nyfikenhet af 4 Alcover han blef warse i rummet, uti hwardera woro 10 stora frukor af Porphyr. Han tänkte at de woro fulla med win; nå wål! sade han för sig sjelf: Detta måtte wara et gammalt win, och som jag tror förträffeligit. Han nalkade sig til en af dese frukor, och sedan han aflagit låcket, såg han med största förundran, at den war full med guldstycken, han undersökte alla de öfrige och fant dem upfylde med guldmynt; han tog en näfwe deraf som han bar til Drottningen.

Denna Prinsessa blef försatt uti en stor bestörtning, när hon hörde den berättelse, som Konungen gjorde henne öfwer alt det han sedt uti det underjordiska rummet. Ack min Son, sade hon, wakta eder för at dåragtigt bortslösa denna skatten, liksom Ni gjort med edra förra ågodelar, på det at edra fiender icke må få tillfälle at glädja sig uppå eder bekostnad.

Nej, min Mor, swarade Zeyn, jag skal hå-
danestefter lefwa så, at min Mor skal wara
nögd med mig.

Drottningen bad Konungen sin Son at
föra henne til detta förundranswärda rummet,
hwilket hennes Gemål låtit uti sådan hemlig-
het tillaga, at hon, som eljest hade hela hans
förtroende, icke det ringaste wiste deraf. Zeyn
ledde henne til Cabinettet och utföre Marmor-
trappan in uti det rummet, hwarest krukorne
woro. Hon betraktade alting ganska noga, och
blef warse en liten kruk utaf samma ämne
som de öfriga, sedan hon öpnat den fant hon
deruti en liten Guld-nyckel. Min Son, sa-
de Drottningen, utan twiswel finnes det än-
nu en ny skatt innom denna nyckel; Låtom
öf söka öfweralt, för at weta hwad denna
nyckel är ämnad til.

De genomsökte rummet med all noggran-
het, och funno sluteligen et litet nyckelhål e-
mellan fogningarne uppå wäggen. De gifade
straxt at nyckelen war ämnad dertil; Konun-
gen försökte det genast och öpnade en hemlig
dörr til et Rum, hwars pragt upwäckte de-
ras högsta förundran. Midt uti rummet wo-
ro Nio stycken makiwa Guld-Piedestaler, af
hwilka ätta buro hwar sin Statue, gjord af
en enda Diamant; Dese Statuer gafswo et
sådant stän ifrån sig, at hela rummet deraf
war uplyst.

Ne Himmel! ropade Zeyn, hwarifrån har min Far kunnat förskaffa sig sådana i värbara saker? Men den Nionde Piedestalen fördubblade hans förundran; på den samma låg ett stycke hvitt Satin, hvaruppå desse orden voro skrefne: Min Kära Son, desse åtta Bilderne hafwa kostat mig mycken möda at förvärfska; Men ånsett de äro af en förundransvärd skönhet, så swara de dock icke emot den Nionde, hwilken ensam är värd mer än Tusende sådana, som dem du nu ser för dina ögon. Om du wil blifwa ägare af den samma, så far til Staden Cairo i Egypten, där skal du finna en af mina gamla Slafwar, som heter Mobarec, du har ingen swårighet at träffa honom, hwem du råkar i Cairo skal wisa dig hans hemwist. Res til honom och berätta hwad som händt dig; Han skal föra dig til det ställe, hwarest du finner den Nionde förundransvärde Bilden, som fullkomligen skal besåta din sällhet.

Sedan Prinsen läst dessa orden, sade Han til Drottningen, jag wil icke wara i mistning af den Nionde bilden. Den måste wist wara en dyrbar ting, emedan alla desse tillsammans icke äro så mycket värde, som den ensam. Jag måste resa til Cairo. Jag tror ej at min Mor nu mer sätter sig emot denna resan. Nej Min Son, swarade Drottningen, jag samtycker aldeles dertil. Ni är
utan

utan twiswel under den stora Prophetens omedelbara beskydd, och han lär icke tillåta, at Ni förgås uppå denna resan. Far när Ni åstundar; Jag och Edre Wisirer skola stora Rifet uti Eder fränwara. Prinsen lät tillaga sit Res-Equipage och anträdde resan til Cairo, beledsagad af några få slafwar.

Det hände honom ingen ting märkwärdigt uppå wägen. Då han kom til Cairo frågade han efter Mobarec. Man berättade honom at han war en af de förmögna i Staden, at han lefde som en stor Herre, och at hans hus war öfvet för alt förnämt folk, men beshnnerligen för främmande. Zeyn lät föra sig dit, och klappade uppå porten. En slaf öpnade och frågade hwem han war, och hwad ärende han hade? Jag är en främling, swarade Prinsens; jag har hört talas om Mobarecs frukostighet, och kommer för at logera hos honom. Slafwen bad Prinsens wänta til dß han talat med sin Husbonde, hwilken befalte slafwen införa Prinsens.

Sedan Prinsens gådt öfwer en stor gård, kom han in uti en prächtig Sal, hwarest Mobarec emottog Prinsens ganska höfligt och tackade för den hedren han gjorde honom dermed, at taga härberge uti hans hus. Sedan Zeyn swarat uppå alla dessa höfligheter, sade han til Mobarec: Jag är den afledne Konungens i Balsora Son, och heter Zeyn Alsluan. Denne Konungen, swarade Mobarec,
war

war för detta min Herre; Men jag wet icke at han haft någon Son. Hwad ålder hafwen I? Tjugu år, swarade Prinsen, och huru länge är det sedan Ni lämnat min Faders Hof? wid påß Tjugu Twå år, sade Mobarec; men på hwad sätt wil Ni bewisa mig at Ni är hans Son? Min Far hade under sit Cabinett et underjordiskt rum, uti hwilket jag funnit 40 Krukor fylde med Guld; fins där ingen ting mer, inwände Mobarec? jo Niö Piedestaler af Massivt Guld och uppå 3 af dem en Bild af en enda Diamant, men på den Nionde har jag funnit et stycke hwitt Satin, uppå hwilket min Far skrifwit, det som jag bör göra för at bli ägare af den Nionde Bilden, som skal öfwerträffa alla de öfriga i dyrbarhet. Ni lär weta stället, hwarest den finnes; emedan det är uttryckeligen skrifwit, at det är Ni som skal föra mig dit.

Han hade knapt uttalt dessa orden förrän Mobarec kastade sig för hans fötter, och kyste hans händer flera gånger; ack! hwad jag tackar Himmelen, ropade han, som låtit Eder komma hit. Jag årkänner eder för min fordna Herres Konungens i Balsora Son. Om Ni wil fara til det ställe där denna dyrbara bilden fins, så skal jag ledsaga Eder. Men Ni bör hwila Eder här några dagar. Jag ger i dag en måltid åt de förnämsta i Cai'o, och wi woro til bords då Eder ankomst berättades mig; wil Ni ej illa uptaga, om jag
ta

tager mig den dristighet, at bedja' eder delta-
ga i wår glädje? Nej, swarade Zeyn, jag skal
gärna göra eder sällskap wid denna måltid.
Derpå förde Mobarec Prinsen uti matsalen
der sällskapet war, bad honom sätta sig til
bords, och började at uppåsa honom på knä.
De förnåma gästerna föllo härdsfwer uti för-
undran, de sade sins emillan, hwem kan wål
denna främlingen wara, som Mobarec up-
waktar med så mycken wördnad?

Sedan de ätit, sade Mobarec til dem:
Mine Herrar, förundren eder icke öfwer den
wördnad jag bewisar denna unga främlingen.
Weten at det är Konungens i Balsora min
förra Herres Son, Hans Fader har köpt
mig för sina pengar, och är blestwen död,
utan at gifwa mig min frihet, således är jag
ännu slaf och alla mina ägodelar jämte min
Person tilhöra denna Prinsen, som är hans
arfwinge. Zeyn föll honom härwid i talet,
och sade, jag förklarar härmed för alla dese
närwarande Herrar, at jag ifrån denna stun-
den återgifwer Mobarec sin frihet, och affäger
mig all rätt öfwer honom och hans egendom;
derefter frågade Prinsen honom, om han ästun-
dade något mer. Wid dese orden fastade
Mobarec sig för Prinsens fötter och betygade
på det wördsammaste sin ärfänsla. Sedan
blef winet inburit. De satte sig at dricka he-
la dagen igenom, och om aftonen utdeltes
skänker åt alla gästerna, hwarefter de ätskildes.
Da

Dagen derpå sade Prinsen til Mobarec: jag har redan nog hwilat mig, min tanka är icke, at uti någon fördrifwa min tid i Cairo; Min enda längtan är at förwärfwa mig den Nionde Bilden, och nu är det tid, at wi begifwa oss uppå wägen för at finna den. Nådige Herre! swarade Mobarec, jag är färdig at tilfredsställa eder åstundan; Men Ni wet icke alla de faror, som förestå eder, innan Ni kan winna denna förbrundranswärda bilden. Hwad faror, som må wara, sade Prinsen, så har jag beslutit at underkasta mig dem; jag skal förgås eller winna mit ändamål. Det är Himmelen som styr alt, födig mig blott, min låra Mobarec, och bemanna Eder med en lika oförskräckt het som jag hysker.

Som Mobarec såg at han beslutit at resa, befalte Han sina slafwar at anstalta om alt det, som dertil fordrades. Och sedan Prinsen och Han fördrättat deras aftwagning och bön, begåfwo de sig uppå wägen. Under resan anmärkte de åtskilliga sålsamma och förbrunderliga saker. Efter flera dagars resa kommo de til et ganska wackert och förtjusande ställe, hwarest de stego utaf hästarna. Mobarec sade til sin betjäning: wänta här uppå detta stället, och hafwen noga agt uppå våra wagnar, tills wår återkomst. Sedan sade han til Zeyn: Nådige Herre, låtom oss ensamme begifwa oss uppå wägen, ty nu äro wi nära det farliga ställe, hwarest den Nionde

de

de Bilden förwaras. Nu behöfwer Ni alle
Ert hjältemod.

De kommo uppå kort tid til en stor sjö:
Mobarec satte sig uppå stranden och sade til
Prinsen: Denne sjö skole wi öfwerfara. Men
huru kunne wi fara deröfwer? söll Zeyn ho-
nom i talet, wi hafwa ju ingen båt. Ni
skal straxt blifwa den samma warse, swarade
Mobarec. Andarnes Konungs förtrollade båt
skal innom en minut komma och hämta oss;
men förglöm icke det som jag wil säga eder:
Ni bör bibehålla en helig tystnad, och icke
tala et ord til roddaren, ehuru besynnerlig
hans skapnad och måtte förefalla eder, och
hwad förunderligheter Ni må se, får Ni icke
säga et ord; ty om Ni det ringaste talar, se-
dan wi äro i båten, skal den genast tillika
med oss sjunka i hafsdjupet. Ah! jag skal
nog weta at tåga, sade Prinsen, Ni behöf-
wer endast föreskrifwa mig hwad jag bör gö-
ra, och jag skal helt noga wärkställa det.

Under det de således taltes wid, blefwo
de warse uppå sjön en båt utaf rödt San-
dals-tråd, som styrde sin kosa til dem. Dess
mast war af sin Umbra, och seglet af blått
Satin. En enda Matros war deruppå, hwars
hufwud liknade en Elephant och den öfriga
delen af kroppen hade skapnad af en Tiger.
Når båten war wid land tog denne besyn-
nerliga båtkarlen dem med sin snabel och lyf-
te dem i båten, sedan förde han dem uppå
et

et ögnablick öfwer til andra landet; hwarest han på lika sätt satte dem i land, och förswan genast tillika med sin båt utur deras åsyn.

Nu kunna wi änteligen tala, sade Mo- barec. Den ö uppå hwilken wi befinna oss tilhör Andarnes Konung. Den samma har icke sin like i hela werlden, se på alla sidor omkring eder, min Prins, fortfor han, och säg om det någonsin kan gifwas et wackrare ställe? det är utan twiswel en sansfärdig afbild af den sälla boning, hwilken wår helige Prophet lofwar efter döden åt sine trogne Musulmänner: betrakta dessa fält, huru de äro pryddes med blomster och alla slag wälluktande örter. Skåda dessa wackra trån, hvars ljustiga frukt tynger grenarne ned til marken. Ni kan föreställa eder den ljustiga musik, hwilken tusende slags skånade foglar med sina låten härstädes lära anställa uti luften wid Solens upgång. Zeyn kunde icke ledsna at betrakta alla de tingens sågning som omgaf honom, och ju längre han kom in uppå ön, des flera saker märkte han, som upwäckte hans nöje och förundran.

Sluteligen kommo de til et Slott af Smaragder, omgifwit af en bred gras, på hwilkens bräddar stora och höga trån woro planterade, som gästwo åt Slottet den behageligaste skugga. Midt emot Porten, som war af massivt guld, war en bro gjord af et
3:dje Strycket. B ene

enda siffställ, oagtdt at den war öfwer 6
fannar lång och 3 fannar bred. Wid an-
dan af bron syntes en hop andar af ofante-
lig storlek, bewäpnade med stora järn-klub-
bor, för at förswara ingången til Slottet.

Rätom öf stadna här, sade Mobarec,
om wi icke wilje sätta öf i fara, at dese an-
dar sönderkrofa öf, och om wi wilje hindra
dem at komma öf til mötes, nödsakas wi at
göra här uppå stället några prælerativer.
Sedan han sagt detta, tog han up ur sin
ficka en pung, uti hwilken befans fyra rim-
sor af gult tast, med en af dessa rimsor om-
gjordade han sig, och den andra hängde han
uppå sin rygg. Han gaf de andra twänne åt
sin söljeslagare, hwilken gjorde deraf et lika
bruk. Derefter utbredde Mobarec twänne
dukar, på hwilkas kanter han strödde ädla ste-
nar, Muscus och Ambra. Uppå den ena sat-
te han sig och Prinsen på den andra. Se-
dan sade Mobarec til honom: Nu wil jag här
wänta andarnes Konung, som bor i detta
Palats, at han skal wisa sig för våra ö-
gon. Dock tilstår jag, fortsfor han, at jag ic-
ke är utan bekymmer öfwer den mottagning
han lär göra öf. Om vår ankomst misshä-
gar honom, lär han synas under skapnad af
något grufweligt troll, men om vår närwa-
ro är honom angenäm, så wisar han sig som
en wacker mansperson. Så snart han nå-
tas til eder, skal Ni uppstiga och göra honom
en

en wördsam bugning, men utan at gå ifrån den duken uppå hwilken Ni sitter; ty om Ni går et steg derifrån, så är eder död oundwifelig: Sedan skal Ni säga til honom: Store Enwälds-Herre öfwer andarne! min Fader, som war eder tilgifne tjänare, har blifwit bortförd af dödsens ängel, jag beder at I willen gunstigt beskydda mig, äfwen som Ni warit min Faders mäktige befordrare. Och om Konungen, fortfor Mobarec, frågar hwad gunst Ni begär af honom, skal Ni swara: Det är den Nionde bilden, hwilken jag ödmjukast beder, at Eders Majestät gifwer mig.

Sedan Mobarec uppå detta sättet under rättat Prinsen hwad han skulle göra och säga, började han at göra sina konster. Straxt bleswo deras ögon förblindade af en håstig ljungeld, hwaruppå et förskräckeligt öfresslag följde; hela öa höljdes af et bistert mörker, en gruswelig storm upväcktes i en hast, och i hela neiden hördes fäseliga läten. Jordan darrade och man kände en bäsning, lik den som skal ske uppå den yttersta dagen.

Zeyn kände hos sig någon fruktan, och drog af desse förebod et ganska litet hopp til framgång i sit företagande; men Mobarec, som märkte detta, smålog och sade: war wid godt mod, min Prins, alting går wäl. Litet der-
efter syntes Andarnes Konung under skap-

nad af en wacker mans person; litwål hade han något wildt uti sit ansigte.

Så snart Prinsen blef honom warse, gjorde han honom den hälsning, som Mobarrec lärt honom. Konungen smålog och swarade: Min Son, jag älskade din Fader, och hwär gång han gjorde sin upwaktning hos mig, skänkte jag honom en bild, som han förde hem med sig. Jag hysar icke mindre wänskap för dig. Jag bad din Fader några dagar för sin död at skrifwa det du läst up på det hwita Satins-stycket. Jag lofwade honom at taga dig under mit beskydd, och at gifwa dig den Nionde bilden, hwilken uti wärde öfwerträffar alla de andra, som du äger. Jag har börjat at hålla mit löfte; det är jag som syns dig uti sömnen under en gammal Gubbes gestalt. Jag har uplåst för dig det underjordiska rummet, hwarest bilderna och krukorna äro; jag har mycken del uti alt det som händt dig; eller rättare sagt, jag är orsaken dertill: Jag wet hwarsöre du kommer hit, och du skal ärnå din önskan. Om jag icke lofwat det åt din Fader, skulle jag ändå för din skul gifwa dig det du åstundar. Men du måste förut göra mig en obrottslig ed, at du skal komma tillbaka til denna ö och lämna mig en flicka wid 15 års ålder, som aldrig haft umgänge med någon mans person eller någonsin önskat at hafwa det. Dessutom skal hon äga en fullkomlig fågning, och du

du jämwäl så mycket wara Herre öfwer dina begär, at du icke en gång skal åstunda at äga henne, under det du för henne til mig.

Zeyn gjorde denna dristiga ed, som man fordrade af honom; Men Nådigste Herre, sade han sedan, om jag är nog lycklig at finna en sådan flicka som Ni begär; huru skal jag kunna weta hennes inwärtas tankar? Jag medgifwer, swarade Adarnes Konung småleende, at du ganska lätt kunde bedragas af utseendet; denna kundskap öfwergår Adams barns wisshet. Således har jag icke heller tänkt at lita uppå dig derutinnan. Jag skal gifwa dig en spegel, som skal wara såtrare än dina gifningar. Så snart Du får se en 25 års Flicka, som är fullkomligen wacker, så behöfwer du endast se uti spegeln. Straxt skal du deruti finna dess bild, och om Flickan är fullkomligen kyss, skal spegelglaset wara klart och rent; men om spegeln för dunklas, så är det et säkert tecken at Flickan icke altid varit eller welat wara dygdig; Men för alting glöm icke den ed du gjort mig; håll den som en hederlig man, eljest skal jag beströfwa dig lifwet, ehuru mycket jag ock älskar dig. Prins Zeyn bedyrade ännu en gång, at han på det heligaste skulle fullgöra sit löfte.

Derefter lämnade Konungen honom en spegel, sågande: Min Son, nu kan du fara bort när du behagar, denne spegel är den, som jag omtalt och hwilken du uti din för-

rättning bör betjäna dig utaf. Zeyn och Mobarec togo affled utaf Andarnes Konung och begåfwo sig tillbaka åt sjöstranden. Den samma beshyerliga färke-karlen kom emot dem och förde dem öfwer sjön med lika skynsams-het som förut, hwarefter de upfökte deras qwarlämnade följe och begåfwo sig på återresan til Cairo.

Sedan Prins Zeyn tilbragt några dagar hos Mobarec, sade han til honom: Lätom oss resa til Bagdat för at därstädes upföka den Flickan wi stole öfwerlämna til Andarnes Konung. Hwad! swarade Mobarec, äro wi icke uti stora Cairo? Kunna wi icke finna wackra flickor så wäl här som uti Bagdat? Ni har rätt, sade Prinsen, men huru stole wi bära oss åt för at upträcka de ställen, hwarefter de uppehålla sig? War icke bekymrad derom, inwände Mobarec; jag känner en gammal qwinna, som är ganska slug, den samma skal jag updraga detta ärendet; och jag är säker at hon skal lyckas deruti.

Gumman hade ingen möda öspard at låta dem se en stor hop af wackra Flickor wid den förestrefne åldern; men då Zeyn rådfrågade sin spegel, deras dygds säkra Probersten, fördunklades den alltid. Alla Flickor af samma ålder, så wäl wid Hofwet, som i staden, undergingo den ena efter den andra detta profwet, men spegelen bibehölt sig aldrig klar.

När de förnummo at de uti Cairo icke kunde finna hwad de sökte, begäfwö de sig til Bagdat. Där hyrde de et prägtigt Palats, uti et af de bäst belägna qwarter i staden, hwarest de lesde uppå det måst lysande sätt, och höllo öppen Taffel för alla personer af wärde, maten som blef öfwer efter måltiderna fördes til Derwicheerne uti Staden, hwilka dermed blefwo rikeligen besörgde.

Uti samma qwarter befant sig en Iman som hette Boubekir Muezin. Denne mannen war stält, högdragen och afwundsam, han hatade rikt folk, endast dersöre at han self war fattig. Hans uselhet upretade honom emot nästans wälgång. Han hörde talas om Zeyn Alasnau och det öfwerflöd som härskade hos honom, och det fordrades icke mer för at upwäcka hos honom hat emot denna Prinsen. Han dref sin ilska så långt, at han en dag uti sin Mosquee, efter morgon, bönen, sade åt sina åhörare: Uel mine Bröder! jag har fått höra, at en främling uphåller sig uti vårt qwarter, som dageligen bortslöser stora penninge-summor. Hwad kan man weta? Kanste denne främlingen har röfwat til sig desse ägodelar, och är kommen til denna stora staden för at göra sig goda dagar. Edtom os wara aktsame, mine bröder! Om Califen får weta, at en sådan Person befinner sig uti vårt qwarter, är det fruktanswärdt, at han straffar os för det wi icke underrättat ho-

honom berom. Hvad mig angår, så är jag aldeles ofsyddig, och om någon olycka händer, så är det icke mit fel. Folket, som lätteligen bewekes, ropade med iswer til Boubekfir: Detta är Er syfla, Lärare, Skynden eder at gifwa det tilkänna åt Rådet. Derefter begaf Iman sig ganska nöjd hem til sit hus, och satte sig at försatta en Inlaga, hwilken han dagen derefter årnade lämna åt Califen.

Mobarec, som war närwarande uti morgon-bönen, och som tillika med de andre hört Imans tal, gick hem och lade femhundra guldstycken uti en nåsduk, samt gjorde et Paqwet af flera dyrbara sidentyger och begaf sig dermed til Boubekfir. Iman frågade honom med en ohöflig snäsning, hwad han wille? Ock helige Lärare! swarade Mobarec med en ödmjuk bugning, under det han lämnade honom guldet och tygerna, jag är eder granne och tilgifne tjänare. Jag kommer ifrån Prins Zeyn, som bor uti detta Qwarter; Han har hört omtalas eder lärdom och förtjänst, och har befalt mig at berättat Eder, at han anser sig lycklig om han kunde winna eder beaktenskap; emedlertid beder han, at Ni icke wille försmå at emottaga denna lilla stänk. Boubekfir blef intagen af glädje och swarade: bed Prinsen mycket om ursåkt uppå mina wagnar, jag blyges högeligen, at jag ännu icke gjort honom min upwaktning, men jag skal båt

bättra mit fel och i morgon wisa honom min
wördnad.

Dagen berester wid Morgon-bönen sade
han til sine åhörare: Ni weten, mine Brö-
der, at ingen giftwes som icke har sina fiender.
Afunden förföljer dem måst, som hafwa sto-
ra ågodelar. Den främlingen, som jag i går
omtalte för eder, är icke någon elak menni-
ska, som någre illastinnade welat inbilla mig,
det är deremot en ganska dygdig Prins. Så-
ledes böre wi wakta oss at om honom göra
någon wanhedrande berättelse för Califen.

Sedan Boubekir genom detta tal tagit
folket utur den elaka tanka han dagen förut
giftwit dem om Prinsen, begaf han sig hem.
Där tog han uppå sig sin heders klädning och
förfogade sig til Prinsen, som på det wänli-
gaste emottog honom. Efter flera höflighets-
betygesser å båda sidor sade Boubekir til Prin-
sen: Tänker min Nådige Herre at länge drö-
ja i Bagdat? Jag ämnar at blifwa där så
länge, swarade Prinsen, til des jag funnit en
Glicka wid 15 års ålder, som, jämte det hon
är fullkomligen skön, tillika är så dygdig, at
hon aldrig haft beblandelse med Manfolk,
och icke en gång önskat at hafwa det. Ni
söker en tåmmeligen rar sak, sade Zman, och
jag fruktar at Edert eftersökande skulle för-
gåftwes afflöpa, om jag icke wiste hwarest en
Glicka finnes utaf sådana egenstaper och sin-
nelag. Hennes Far har för detta warit Wi-

sir; men han har dragit sig ifrån Hofwet och lefwat lång tid uti et aflåge hus här i Staden, hwarest han använder all sin tid för at upfostra en Dotter. Jag skal genast gå at begåra henne för eder; jag twiflar icke at han ju skal wara smickrad af at få en så förnäm Herre, som Prinsen, til sin Wiåg. Vät oss icke så mycket skynnda oss, sade Prinsen; Jag wil icke gista mig med denna Glicka förr än jag sedt henne, och funnit om hon anstår mig. Swad hennes skönhet angår kan jag nog lita uppå Eder berättelse, men hwad bewis kan Ni gifwa mig uppå hennes dygd? Swad bewis wil Ni wäl hafwa, föll Boubekir honom i talet? Jag åstundar endast at se henne för at fatta mit beslut, swarade Zeyn. Ni måtte då wara stor Physionomist, sade Zman leende; nå wäl fölg med mig til hennes Fader, jag skal bedja honom låta eder et ögnablick så se henne.

Boubekir förde Prinsen til Wisiren, hwilken, då han fått weta Prinsens födsel och ärenden, genast låt inkalla sin Dotter, och besökte henne uplyfta sin stöja. Aldrig har en så retande och fullkomlig skönhet wifit sig för den unga Konungen af Bassora. Han blef deraf aldeles förtjust; och så snart han kommit sig före ifrån sin ljustwa hänryckning, tog han up sin spegel och fant den samma aldeles klar.

När

När han således märkte, at han änteligen funnit en sådan Glicka, som han efter sökte, bad han Bispen låna henne åt honom til Gemål. Straxt skickades efter en Cadi, som kom och upsatte Äktenings-Contractet; Och sedan giftermåle Ceremonin war fördrättad, förde han Bispen til sit Hus, tracterade honom uppå det präktigaste och begåfwade honom wid des hängång med rika gåfwer. Derefter sände han de dyrbaraste saker och Jouveler til Bruden genom Mobarec, som förde henne hem til honom, hwarest Brudloppet blef firadt med all den ståt och pragt, som passade sig för hans höga stånd. Sedan alla Gåsterne woro bortgångne, sade Mobarec: Nådige Herre! Låtom oss nu genast öfswergifwa Bagdat, och taga wägen til Cairo. Kom ihog det löfte Ni gjort åt Andarnes Konung. Nå wäl, låtom oss resa, swarade Zeyn, jag skal med trohet hålla min ed; Likwäl måste jag yppa för dig min kära Mobarec, at om jag lyder Andarnes Konungs befallning, så sker det ogärna. Den Person jag gift mig med är så skön och älskanswärd, at jag snart skulle wara förledd at föra henne til Balsora, för at där med henne dela min Thron. War Herre öfswereder hjälpe, min Prins, sade Mobarec, och waktat eder at följa edert begär, huru swårt det ock må wara, så håll det löfte Ni gifwit. Nå wäl, sade Zeyn, göm då för mina ögon

Den

denna älskanswärda Flickan, at hon aldrig mer måtte synas för mig! jag har kanske redan för mycket skadat henne.

Mobarec gjorde alla anstalter til resan, och de foro til Cairo samt derifrån til Andarnes Konungs D. När de woro ditkomne, sade den unga Flickan (som gjort resan uti en tilsluten Portchaise, och hwilken Prinsen icke sedt sedan Bröllops-dagen) uppå hwilken ort befinna wi oss? Uro wi icke ännu snart framkomne til Konungen min Gemäls Rike? Nej, min Sköna, swarade Mobarec, det är nu tid at förskingra eder wilfarelse. Konung Zeyn har endast gift sig med Er för at låta Eder utur Er Fars hus. Det är icke för at göra Er til Drottning i Balsora, som han gift sig med Eder, utan för at lämna Er til Andarnes Konung, hwilken ålagt Zeyn at förskaffa honom en så skön och dygdig Flicka, som Ni är. Wid dessa ord utgöt den sköna de bittraste tårar, hwilka på det häftigaste upwäckte Prinsens och Mobarecs medrymkan. Ah! hafwen medlidande med mig, sade hon, jag är en främling, och Ni skal inför Gud swara för det förråderi Ni bruka emot mig.

Hennes klagan och tårar woro förgäfwes. Hon blef förd til Andarnes Konung, hwilken sade, sedan han betraktat henne med upmärksamhet, jag är nöjd med Eder förrättning, min kära Zeyn, samt den möda Ni gjort Er at hålla Ert löfte. Far tillbaka til Eder

Stike, och då Ni kommer til Ert underjordiska rum, hwarest de 8 bilderna äro, så skal Ni därstädes finna den Nionde Bilden, hwilken jag lofwat eder. Jag skal genom mina andar låta ditföra den samma. Zeyn tackade Konungen, och begaf sig på återresan til Cairo, hwarest han icke länge fördrögde, utan skyndade sig så fort han kunde til Balsora, utaf längtan at se den Nionde Bilden. Likwål tänkte han under wägen beständigt uppå den sköna, som han gift sig med, och förbrådde sig det bedrägeri han brukat emot henne; han ansåg sig som orsak och medel til hennes olycka. Ack! sade han, jag har bortryckt henne utur en älskad Faderns armar, för at upoffra henne til en kanske grymsint Ande. Ack du förunderliga skönhet! du förtjänar te wist et lyckligare öde.

Intagen af dessa tankar antom han ån-
teligen til Balsora, hwarest hans undersätare
anstälte prägtiga frögde-fester öfwer hans lyck-
liga återkomst. Han gick först til Drottning-
gen sin Mor, för at göra henne en berättelse
om sin resa, och hon war ganska glad at få
höra det han årnådt den Nionde Bilden. Ack
min Son, sade hon, skyndom of för at se
den samma; Ty den är utan twiswel uti rum-
met ihop med de andra Bilderna, emedan An-
darnes Konung försäkrat Eder, at Ni där
skal finna den. Konung Zeyn och hans Mo-
der, intagne af en otålig nyfikenhet, begäfras
sig

sig genast til det underjordiska rummet; men huru stor blef icke deras bestörtning, när de, i stället för en Diamant-Bild, uppå den Ni-
onde Piedestalen blefwo warie en fullkomli-
gen wacker Flicka, hwilken Prinsfen igenkän-
de för den samma skönhet han lämnat på An-
darnes S.

Min Kung, sade den unga Flickan, Ni
lär wara bestört at träffa mig här. Ni wän-
tade såkert at finna något dyrbarare, och jag
fruktar, at Ni nu ångrar at hafwa gjort E-
der så mycken möda. Ni hoppades derföre en
större belöning. Ack Nej! swarade Zeyn,
himmelen är mit witne, at jag många gån-
ger varit i beråd at bryta mit löfte emot
Andarnes Konung, för at blifwa ägare af
Eder Person; utaf hwad wårde en Diamant-
Bild och må wara, kan den icke swara emot
det nöjet, at äga en så älskanswärd och dyg-
dig skönhet til Gemål. Jag älskar Er mer
än alla skatter och joweler i werlden.

Wid det han slutade dessa orden, hördes
et grufweligit äste-dån, som war så starkt at
rummet darrade. Zeyns Moder blef deraf
förskräckt; men Andarnes Konung, som i det
samma wisade sig, skingrade hennes räddhoga.
Min Drottning, sade han, jag älskar och be-
skyddar Eder Son. Jag har welat försöka
om han wid så unga år wore i stånd at däm-
pa sina böjelser. Jag wet ganska wäl, at
denna unga Personens sägring och behag in-
tagit

tagit honom, och at han icke så noga i agt tagit sit löfte, at icke en gång önska hennes ägande; men jag känner altförwål mänskliga swagheten, at deröfwer förtörnas, och jag är deremot förnögd öfwer des återhälsamhet. Se detta är den Nionde Bilden jag ämnat honom. Hon är mer rar och dyrbar, än alla de öfriga. Wes lycklig, min kära Zeyn, sade han, i det han wände sig til Prinsen, les lycklig med detta sköna Fruntimmer, hon är eder Gemål; Och om Ni wil at hon skal hålla Eder en obrottlig trohet, så älska henne allena och beständigt; gif henne ingen med-älskarinna, och jag skal gå i borgen för hennes trohet. Wid dessa orden förswan Andarnes Konung, och Zeyn, förtjust af sin sköna Gemåls fågring, fulbordade samma dag sit giftermål och lät utropa henne för Drottning i Balsora. Dessa båda älskare, altid lika käre, altid lika trogne, tilbragte uti all upståndelig lyckalighet en stor mängd af år, och fingo många lika dygdiga och älskanswärda arfwingar.

Stockholm,

Tryckt hos Wemberg och Compagnie, 1781.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

